

צלילים אחרונים של יום מתרקפקים על כרמי טוסקנה נפלאי הקסם,
וצלילים של הוד קסום כמו מתרגשים על פסגות הדולומיטים האין סופיות.
איטליה. צפונה למעשה. חבל ארץ שעוד נשוב אליו (ולא שלא היינו בו כבר).
הפסטורליה הנהדרת הנוטלת אותנו ממקומותינו הלחים- ונושאת אותנו אל
חופיהם הזהובים של חמשת האדמות, אל אגמי הארץ היפהפיה הזו, אל האנשים
המתנהלים בשמחת חיים ברחובות מונטקטיני, אל האוסטרים מדושני הארשת
באורטיזי, ואל מוזיאון האמנות המרהיב הנטוע- כמו יצוק- בככרות פירנצה,
בירת חבל החלומות.
וגם במשט רב קסם אל תוך עצמנו זכינו.
חבורת אנשים זרה לחלוטין איש לרעהו הלכה והפכה למעין יחידת מילואים
מלוכדת. איזה כייף. איזה אושר. ואיזה עצבות.
כי בסופו של יום הלא נגזר עלינו להתעורר ללא הויכוחים הבלת נגמרים של
יוסי ושלמה בירכתי האוטובוס, ואיכה זה אשכים קום ללא טיז שמחת החיים
של דון אלברטו, הנסיך הקטן מבאר שבע? ...
וכיצד יתנהלו חיי הישנים-חדשים ללא מנהיגותה השקטה אך האסרטיבית
של חיה האגדית?
האשה והג'ל שחיבר בסמיכותו לא רק את תסרוקתה הייחודית- אלא גם את
לבבות כולנו.
ותודה מיוחדת לדון אנטוניו, הנהג הטוב ביותר בו פגשתי מימי, כשבסוף היום
נצפתה דמותו השמנמנה והעגלגלה מסבה ליד שולחן עם בקבוק יין אדום...
ושוב תודה לכולם על החוויה המעצימה באמת. מן הסתם ניטמע כולנו במרחבי
השיגרה הבלתי נמנעת, איש איש אל דלתות עולמו- אבל הזכרונות המתוקים של
אותו שבוע באוגוסט 2013 יהיו בלב תמיד.